

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 236/09-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť L. J., K., zastúpenej advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 764/2002 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 764/2002 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. Er 764/2002 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. L. J. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. L. J. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 368,55 € (slovom tristošesťdesiatosem eur a päťdesiatpäť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne JUDr. D. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 236/09-16 z 11. júna 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť L. J., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 764/2002.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. Er 764/2002 v procesnom postavení povinnej v 2. rade. Exekučné konanie začalo 4. marca 2002 podaním návrhu na vykonanie

exekúcie oprávnenou – P., a. s., B. (ďalej len „oprávnená“), proti povinným – P. H., K. (ďalej len „povinný v 1. rade“), a sťažovateľke ako povinnej v 2. rade na vymoženie istiny s príslušenstvom. Žiadosť o udelenie poverenia súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie bola okresnému súdu doručená 7. marca 2002.

Podľa názoru sťažovateľky „pomalým, v rozpore s ust. § 6, § 100 § O. s. p., postupom okresného súdu je porušované jej právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov(...) ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote(...) ak súdne exekučné konanie trvá už viac ako 6 rokov a nie je právoplatne ukončené a najmä ak nebolo a nie je dodnes včas právoplatne rozhodnuté o žiadosti sťažovateľky o odklad exekúcie“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. Er/764/2002 porušil základné právo L. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresnému súdu Bratislava II prikazuje konať vo veci vedenej pod sp. zn. Er/764/2002 bez zbytočných prietáhov a čo najrýchlejšie.

L. J. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- Eur, ktoré je povinný Okresný súd Bratislava II vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice II (správne má byť Bratislava II – ústavný súd to posúdil za chybu v písaní, pozn.) je povinný vyplatiť L. J. 245,71 Eur, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. D. S.(...).“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr 2089/09 z 21. augusta 2009 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu listom z 8. septembra 2009.

2.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem prehľadu vo veci vykonaných procesných úkonov uviedla:

„Sťažovateľ poukazuje vo svojej sťažnosti na to, že tunajší súd nekonal o jeho žiadosti na odklad exekúcie plynulo. O návrhu na odklad exekúcie tunajší súd už rozhodol, návrh na odklad zamietol, pričom na základe odvolania povinných bolo rozhodnutie o odklade zrušené odvolacím súdom a vrátené späť na ďalšie konanie. V súčasnosti súd postupuje v zmysle intencií Krajského súdu, následne bude rozhodnuté opätovne o návrhu na odklad exekúcie. Okrem toho tunajší súd rozhodoval aj o námietkach povinných, pričom proti rozhodnutiu o námietkach povinní podali odvolanie (aj napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania), spis musí byť opätovne (až po rozhodnutí o odklade) predložený na Krajský súd Bratislava.“

Predsedníčka okresného súdu zároveň oznámila, že *„Okresný súd Bratislava II súhlasí s tým, aby súd upustil od ústneho pojednávania prijatej sťažnosti, pretože nemožno očakávať, že by ústne pojednávanie prispelo k ďalšiemu objasneniu veci“*.

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„Skutočnosti tvrdené okresným súdom v jeho vyjadrení zodpovedajú obsahu tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľky a aj obsahu spisu okresného súdu. Taktiež zodpovedá skutočnosti, že sťažovateľka podala proti rozhodnutiu okresného súdu zo dňa 9. 10. 2008 odvolanie zo dňa 21. 4. 2009, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 22. 4. 2009. Tiež je pravdou, že sťažovateľka na základe šetrenia sudkyne doručila okresnému súdu doklady svedčiace tomu, že sa ocitla v takej nepriaznivej životnej situácii, že nariadená exekúcia by jej mohla privodiť obzvlášť nepriaznivý následok a že vzhľadom na nerozhodnutie okresného súdu o odklade sťažovateľka podala proti rozhodnutiu o námietkach odvolanie, pretože sa domnievala, že poučenie súdu bolo nesprávne ak proti nemu nie je prípustné odvolanie.

S poukazom na zhodné tvrdenia sťažovateľky v obsahu ústavnej sťažnosti a okresného súdu v obsahu jeho vyjadrenia naďalej tvrdím, že súd vo veci sťažovateľky nekonal a nerozhodoval plynulo, vrátane doručovania ním vydaných rozhodnutí s

poukazom napr. na posledne vydané rozhodnutie z 9. 10. 2008 doručené sťažovateľke až po 6 mesiacoch.“

Právna zástupkyňa sťažovateľky zároveň oznámila ústavnému súdu, že súhlasí s tým, „*aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu*“, a upresnila sumu požadovanej náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom na 368,55 €.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. Er 764/2002:

- 4. marec 2002 – oprávnená podala súdnej exekútorke JUDr. M. V., Exekútorský úrad, T. (ďalej len „súdna exekútorka“), návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému v 1. rade a sťažovateľke na vymoženie istiny s príslušenstvom,
- 7. marec 2002 – okresnému súdu bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie,
- 21. marec 2002 – okresný súd poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie,

- 2. máj 2002 – povinný v 1. rade a sťažovateľka podali žiadosť o odklad exekúcie,
- 6. máj 2002 – súdna exekútorka predložila okresnému súdu námietky povinného v 1. rade a sťažovateľky proti exekúcii,
- 15. august 2002 – úprava kancelárii pripojiť spis tamojšieho súdu sp. zn. 33 Rob 2017/01,
- 13. marec 2003 – okresný súd vyzval povinného v 1. rade a sťažovateľku, aby v súvislosti s ich žiadosťou o odklad exekúcie doplnili údaje a zároveň, aby zaplatili súdny poplatok za námietky proti exekúcii,
- 28. apríl 2003 – okresnému súdu bola znovu doručená žiadosť o odklad exekúcie, zároveň povinný v 1. rade a sťažovateľka požiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 30. apríl 2003 – povinný v 1. rade a sťažovateľka reagovali na výzvu z 13. marca 2003 a doplnili požadované údaje a doklady,
- 17. december 2004 – okresný súd uznesením č. k. Er 764/02-20, Ex 288/02 priznal povinnému v 1. rade a sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 17. december 2004 – okresný súd uznesením č. k. Er 764/02-21, Ex 288/02 zamietol návrh povinného v 1. rade a sťažovateľky na odklad exekúcie,
- 25. júl 2005 – okresný súd vypravil uznesenie, ktorým zamietol odklad exekúcie,
- 22. august 2005 – povinný v 1. rade a sťažovateľka podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí ich návrhu na odklad exekúcie,
- 9. september 2005 – súdna exekútorka žiadala okresný súd o vyznačenie právoplatnosti uznesenia o zamietnutí odkladu exekúcie a o zaslanie exekučného spisu,
- 14. august 2006 – zákonná sudkyňa nevyhovela odvolaniu proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie,
- 26. október 2006 – okresný súd predložil spis sp. zn. Er 764/02, Ex 288/02 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní povinného v 1. rade a sťažovateľky proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie,
- 30. november 2006 – krajský súd zasielal odvolanie povinného v 1. rade a sťažovateľky na vyjadrenie oprávnenej,
- 28. september 2007 – krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE 169/06 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. Er 764/02-21 zo 17. decembra 2004 a vrátil mu vec na ďalšie konanie,
- 5. november 2007 – súdny spis bol krajským súdom vrátený okresnému súdu,

- 2. júl 2008 – okresný súd doručoval uznesenie krajského súdu z 28. septembra 2007 účastníkom konania,
- 22. september 2008 – okresný súd opakovane doručoval uznesenie krajského súdu povinnému v 1. rade,
- 9. október 2008 – okresný súd uznesením č. k. Er 764/2002-30 zamietol námietky povinného v 1. rade a sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí konania,
- 13. január 2009 – okresný súd doručoval uznesenie z 9. októbra 2008 o zamietnutí námietok proti upovedomeniu o začatí konania účastníkom konania, zároveň vyzval povinného v 1. rade a sťažovateľku na zaslanie dokladov potrebných na rozhodnutie o odklade exekúcie,
- 27. marec 2009 – okresný súd opätovne vyzval iba sťažovateľku na predloženie dokladov potrebných na rozhodnutie o odklade exekúcie,
- 2. apríl 2009 – okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku aj povinného v 1. rade na predloženie dokladov potrebných na rozhodnutie o odklade exekúcie,
- 22. apríl 2009 – povinný v 1. rade a sťažovateľka podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 9. októbra 2008, ktorým zamietol námietky povinného v 1. rade a sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí konania,
- 27. apríl 2009 – povinný v 1. rade, ako aj sťažovateľka reagovali na výzvu okresného súdu z 2. apríla 2009,
- 11. máj 2009 – okresný súd vyzval sťažovateľku a povinného v 1. rade na predloženie potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch a zároveň sám zisťoval tieto pomery na príslušných inštitúciách,
- 25. máj 2009 – Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny K. (ďalej len „úrad práce“) odpovedal na výzvu okresného súdu,
- 25. máj 2009 – Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky Bratislava odpovedal okresnému súdu na jeho žiadosť,
- 25. máj 2009 – Sociálna poisťovňa, ústredie Bratislava, odpovedala na žiadosť okresného súdu,
- 26. máj 2009 – úrad práce odpovedal na výzvu okresného súdu,
- 1. jún 2009 – úrad práce oznámil, že sťažovateľka sa nenachádza v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 764/2002 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o opravných prostriedkoch v exekučnom konaní. Po skutkovej stránke vec nie je zložitá, po právnej stránke ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd predovšetkým pripomína, že sťažovateľka má v prebiehajúcom exekučnom konaní procesné postavenie povinného, a z jej strany teda prirodzene došlo k využitiu jej dostupných právnych prostriedkov na ochranu svojich práv, čo nemožno kvalifikovať ako postup, ktorým by mohla prispieť k zbytočným priet'ahom v konaní. Sťažovateľka spolu s povinným v 1. rade podali návrh na odklad exekúcie, žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, námietky proti exekúcii, ako aj odvolanie proti rozhodnutiu o ich námietkach. Využitie takýchto prostriedkov má nepochybne dopad na celkovú dĺžku trvania konania, ale ústavný súd takéto obdobia nehodnotí ako priet'ahy v konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je postup samotného okresného súdu. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v uvedenej veci už bol predmetom posudzovania z hľadiska porušenia označených práv na základe sťažnosti podanej povinným v 1. rade, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 132/09-26 z 23. júla 2009. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri posudzovaní postupu okresného súdu aj vo veci sťažnosti sťažovateľky postupoval obdobne.

Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu ústavný súd zistil, že postup okresného súdu v posudzovanom konaní je poznačený najmä nesústredenosťou spočívajúcou predovšetkým v neúmerne dlhých časových intervaloch rozhodovania o podaniach sťažovateľky a povinného v 1. rade, najmä o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a o návrhu na odklad exekúcie. Neprimerane dlho trvalo okresnému súdu aj doručovanie rozhodnutia krajského súdu z 28. septembra 2007, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu zo 17. decembra 2004, ktorým zamietol návrh na odklad exekúcie.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade s účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky

na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, ktoré odôvodnila tým, že „*okresný súd nekonal plynulo od 5. 2. 2002, ani po 28.4. 2003 keď si sťažovateľka podala žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a o jej návrhu na odklad exekúcie okresný súd rozhodol v neprimeranej lehote, navyše nesprávne, v dôsledku čoho bolo žiaľ až o ďalší rok uvedené uznesenie odvolacím súdom zrušené, tak právna neistota sťažovateľky, ktorá u nej trvá už 6 rok, pričom o jej žiadosti o odklad exekúcie nie je rozhodnuté konečným rozhodnutím a ani exekučné konanie nie je právoplatne skončené, je značne narušená*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, celkovú dĺžku posudzovaného konania, nesústredenosť konania okresného súdu, ale aj procesné postavenie sťažovateľky v namietanom konaní a od toho sa odvodzujúci stupeň jej právnej neistoty považuje za primerané v sume 500 € tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezú ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich náhradu v sume 368,55 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 je 115,90 € a hodnota režijného paušálu je 6,95 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol s'ťažovateľke nárok na úhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2009 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnému súdu a vyjadrenie) v sume 368,55 € vrátane režijného paušálu.

Vzhľadom na to ústavný súd priznal s'ťažovateľke úhradu trov v ňou uplatnenej sume tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009